

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :
நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு)

(மலர்-58)

Oct (2) / 2009

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

திருவே தஞ்சம்

திருவரங்கனே தஞ்சம்

தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு

உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் (ஸ்வாமி பராசரபட்டர் பாஷ்யம்).....3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்7
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்11
4. ஸ்ரீவசனபூஷணம்.....15
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....22
6. திருமாலை25

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம்

(பகுதி - 35)

இது போன்று முமுக்ஷுக்கள் ப்ராதுர்பாவத்தை மட்டுமே உபாஸிக்கவேண்டும் என்றும், ப்ராதுர்பவாந்தரத்தை உபாஸிக்கக்கூடாது என்றும் கூறப்பட்டது. இதனைக் கீழே உள்ள வரிகளில் காண்க:

யதைவ க்ருததீக்ஷாணாம் அதிகார: ஸமர்ப்பித:
அச்யுதாராதநாநாம் து நிச்ரேயஸ பதாப்தயே
ததைவ ப்ரதிஷித்வம் ச தேவதாந்தர பூஜநம்
வ்யூஹாத்வா விபவாக்யாத்வா ருதே நாந்யத் புரோதிதாம்
ஸ்கந்த ருத்ர மஹேந்த்ராத்யா: ப்ரதிஷித்வாஸ்து புஜநே
ஜ்ஞாத்வைவம் பக்தி ஸாகர்யம் ந குர்யாத் ஏவமேவ ஹி

இதன் பொருள் - மந்த்ரங்களின் உச்சாடனங்களுக்கு அதிகாரம் பெற்றவர்கள், மோக்ஷம் பெறுவதற்காக அச்யுதனை உபாஸிக்கும் தகுதி உள்ளவர்கள் அச்யுதனைத் தவிர்த்து வேறு யாரையும் உபாஸிக்கக்கூடாது என தடை விதிக்கப்பட்டுள்ளது. வ்யூஹமாகவும் விபவமாகவும் உள்ள அச்யுதனே உபாஸிக்கப்படவேண்டும் என்று முன்பே கூறப்பட்டது. இவர்களுக்கு ஸ்கந்தன், ருத்ரன், இந்த்ரன் போன்றவர்களின் உபாஸனை தடுக்கப்பட்டுள்ளது. இதனை உணர்ந்த ஒருவன் இது போன்ற தவறான உபாஸனைகளில் ஈடுபடுதல் கூடாது.

ஸாத்ந்தவத ஸம்ஹிதையில் எம்பெருமானின் பிராட்டிகள், அவன் ஆபரணங்கள், அவனது ஸேவகர்கள் ஆகிய அனைவரும் எம்பெருமானின் ஆனந்தம் என்பதை அனுபவிக்கவும், அனுபவிக்க உதவுபவர்களும் ஆவர்; ஆகவே அவர்கள் அவனது சரீரம் ஆவர்; இவனது லீலைக்காகப் படைக்கப்படும் இந்த உலகத்தைப் பரிபாலிக்க உள்ளது காலம், நான்முகன், சிவன் போன்றோர் ஆவர் - என்று கூறப்பட்டது. இதனைக் கீழே உள்ள வரிகளில் காணலாம்:

இதி ஏதத் தேவதாசக்ரம் அங்க மந்த்ர கணாந்திதம்
 விக்ரஹே தேவதேவஸ்ய ஸம்லீநம் அவதிஷ்டதே
 வசஷ்யே பவோபகரண கீர்வாணகணம் உத்தமம்
 நாநா விபவ மூர்த்திநாம் யோ அவதிஷ்டதே சாஸநே
 காலோபி யந்நியந்தா ச சாஸ்த்ரம் நாநாங்க லக்ஷணம்
 வித்யாதி பதயச்சைவ ஸமுத்ர: ஸகுண: சிவ
 ப்ரஜாபதிஸம்முஹஸ்து இந்த்ர: ஸபரிவாரக:
 முநய: ஸப்த பூர்வேந்யே க்ரஹாஸ்தாராகணை: வ்ருத்தா:
 ஜீமுதாச்ச அகிலா நாமா: து அப்ஸரோகண உத்தம:
 ஒளஷத்யச்சைவ பசவோ யஜ்ஞா: ஸாங்காகிஸாஸ்து யே
 வித்யா சைவ அபரா வித்யா பாவச்ச்சைவ மாருத:
 சந்த்ரார்கைள வாரிவஸுதே இத்யுக்தம் அமலேக்ஷண
 சதுர்விசதி ஸங்க்யம் ச பவோபகரணம் மஹத்
 பவ: ஸாக்ஷாத் ப்ரதாநஸ்து வ்யபகோ ஜட லக்ஷண:
 மந்த்ர மந்த்ரேச்வர ந்யாஸத் ஸோபி பூஜ்யத்வமேதி ச

இதன் பொருள் - இப்படியாக எண்ணற்ற தேவதைகள் மந்த்ரங்கள் மற்றும் அந்த
 மந்த்ரங்களின் அங்கங்கள் மூலம் மட்டுமே எம்பெருமானின் சரீரத்தில் உள்ளனர்.
 இந்த உலகை ஸ்ருஷ்டிக்க உதவும் கருவிகளாக உள்ள தேவதைகளைப் பற்றி நான்
 இப்போது கூறுகிறேன். இவர்கள் அற்புதமான சரீரம் கொண்டவர்கள்,
 எம்பெருமானின் ஆணைகளை நிறைவேற்றுவவர்கள் ஆவர். அவனது
 கட்டுப்பாட்டில் உள்ளவை - அங்கங்களுடன் கூடிய சாஸ்த்ரங்கள், ஞானத்தின்
 அதிபதி தேவதைகள், ஸமுத்ரங்கள், பூதகணங்களுடன் கூடிய சிவன், ப்ரஜாபதிகள்,
 தேவர்களுள் கூடிய இந்த்ரன், ஸப்தரிஷிகளும் மற்ற முனிவர்களும்,
 நக்ஷத்ரங்களுடன் கூடிய அனைத்து கிரகங்கள், மேகங்கள், அனைத்து நாகங்கள்,
 அனைத்து அப்ஸரஸ் பெண்கள், மூலிகைகள், விலங்குகள், அங்கங்களுடன் கூடிய
 யாகங்கள், அனைத்து வித்யைகள், உயர்ந்த வித்யைகள் மற்றும் தாழ்ந்த
 வித்யைகள், அக்னி, காற்று, சூரிய சந்த்ரர்கள், பூமி, நீர், இருபத்து நான்கு
 தத்துவங்கள், இந்த உலகில் உள்ள பொருள்களின் மூலப் பொருள்கள் - ஆகும்.
 இந்த உலகம் என்பது எங்கும் பரவியுள்ளதும், அசித்தாகவும் உள்ள ப்ரதானம்
 ஆகும். ஆயினும் மந்த்ரங்கள் மூலமும், மந்த்ரங்களின் அதிபதியான
 ஸர்வேச்வரனை ஆராதிப்பதன் மூலமும் இது வழிபடத்தக்கதாக மாறுகிறது.

ஆகவே பௌஷ்கரரின் ஜன்மரஹஸ்யம் என்பதில் கூறப்பட்ட நான்முகன் மற்றும்
 பலரைப் பற்றிய பகுதிகள் அனைத்தும், அவர்கள் எம்பெருமானின்
 ப்ராதூர்பாவத்தைப் பெற்றதனால் மட்டுமே என்று கொள்ளவேண்டும். ஆகவே
 மும்மூர்த்திகளும் ஸமம் என்று கூறுபவர்கள், அவர்களின் அறியாமையால்

இவ்விதம் கூறுகின்றனர் என்றாகிறது. இவை அனைத்தும் தகுந்த இடத்தில், தகுந்த ப்ரமாணங்களுடன் நிரூபிக்கப்படும்.

எம்பெருமானின் பரத்வம் என்பது இந்தத் திருநாமமாகிய வராரோஹா (122) என்பதில் பரக்கப் பேசப்பட்டது. இங்கு இரண்டு முக்கியமான கேள்விகளுக்கான பதில் முடிவு பெறுகிறது. இந்தக் கேள்விகள்:

- கிம் ஏகம் தைவதம் லோகே - எது உயர்ந்த ஒரே தெய்வம்
- கிம் வாபி ஏகம் பராயணம் - எது அடையப்பட வேண்டிய ஒரே உயர்ந்த இலக்கு

இனி ஸ்துவந்த: கிம் (யாரை ஆராதிப்பது) என்று கேள்விக்கான விடைகள் வ்யூஹ என்பதில் இருந்து தொடங்குகிறது. இந்த வ்யூஹம் என்பது நான்காக உள்ளது (வாஸுதேவன் போன்றவை). இவற்றில் பரத்வம் பற்றிக் கூறியபோதே வாஸுதேவனைப் பற்றிக் கூறியதாகக் கொள்வோம். அடுத்து உள்ள மஹாதப: என்பதன் மூலம் ஸங்கர்ஷணன் பற்றிக் கூறப்பட உள்ளது.

123. மஹாதப:

அதிக ஞானம் கொண்டவன். அதிகமாக பூஜிக்கத்தக்க ஞானம் கொண்டவன். முண்டக உபநிஷத் (1-1) - யஸ்ய ஜ்ஞானமயம் தப: - ஞானமயமான தவம் கொண்டவன் - என்றது. தொடர்ந்து ஆறு குணங்களும் இங்கு கூறப்பட உள்ளன. இவற்றில் ஞானம் மற்றும் பலம் ஆகிய இரண்டும் ஸங்கர்ஷணனின் தன்மையாக உள்ளன. இங்கு ஞானம் என்பது - எல்லையற்ற காலமாக ஸம்ஸார சுழற்சியில் சிக்கித் தவிக்கும் ஜீவனுக்கு ஆறுதல் அளிக்கும் வகையில் அவனைக் கரை ஏற்றுும் செயலாகவே கொள்ளவேண்டும்.

124. ஸர்வக:

அனைவரையும் சென்று அடைபவன். அனைத்தையும் ஆதாரமாகத் தாங்கும் பலம் கொண்டவன். ஆத்மவடிவில் அனைவரையும் சென்று அடைபவனாக உள்ளான். இதனால் ஸர்வக எனப்படுகிறான். அஷ்டாத்யாயீ (3-2-48) - அந்தாத்யந்தாத்வதார பார ஸர்வாந்தேஷு ட: - செல்லுதல் என்ற பொருள் கொண்ட "கம்" என்பது தன் பின்னே "ட" என்பதை இணைத்துக் கொள்கிறது; எப்போது என்றால் அந்த, அத்யந்த, அத்வ, தூர, பார, ஸர்வ, அநந்த போன்ற சொற்களுடன் கூடும்போது

ஆகும். ஸங்கர்ஷம் (556) என்ற திருநாமம் அவன் தன்னில் அனைத்தையும் வரவழைக்கிறான் என்பதன் மூலம் கிட்டப் பெற்றது.

125. ஸர்வவித்

அனைத்தையும் கொள்பவன், ப்ரளய காலத்தை முன்னிட்டு அனைத்தையும் தன்னில் கொள்கிறான். அதன் பின்னர் ப்ரத்யும்நனாக நின்று அனைத்தையும் ஸ்ருஷ்டிக்கிறான். அனைத்தையும் ஒரு லீலையாகவே படைக்கின்ற அவனது ஐச்வர்யம் மற்றும் பலம் இங்கு வெளிப்படுகிறது .

126. பாநு:

ஒளிர்வன். அனைத்தையும் படைத்தபடி இருந்தாலும் அவன் சற்றும் மாற்றாமல் அதே ஒளியுடன் உள்ளான். உணாதி சூத்திரம் - தாபாப்யாம் நு: - ஒளிர்ந்தல் என்னும் பொருள் கொண்ட "பா" என்பதுடனும், அளித்தல் என்னும் பொருள் கொண்ட "தா" என்பதுடனும் "நு" என்பது சேர்கிறது. மேலும் ஸ ஏஷ ஸ்வயம் உத்வபௌ - அவன் தானாகவே ஒளிர்கிறான் - என்பதும் காண்க. தனது வீர்யம் காரணமாக அவன் எதனாலும் மாறுபடாமல் உள்ளான்.

127. விஷ்வக்ஸேந:

அனைத்துத் திக்குகளிலும் உள்ள அனைத்தையும் பாதுகாப்பதற்காக ஒரு பெரும் ஸேனையை வைத்துள்ளவன். அனைத்தையும் காப்பாற்றுபவனான அநிருத்தன் என்னும் அவனே விஷ்வக்ஸேநன் எனப்படுகிறான். அவன் எஜமானனுடன் உள்ளதால் ஸேநன் ஆகிறான். இந்த உலகில் உள்ள அனைத்து உயிர்களும் தங்களைக் காப்பாற்றுபவனை அவனில் கொண்டுள்ளன. இங்கு இவனது சக்தி என்ற குணம் வெளிப்படுகிறது.

அழகியமணவாளன் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பராசரபட்டர் திருவடிகளே தஞ்சம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 58)

அதிகரணம் -11 - இதரசுஷபணாதிகரணம்

ஆராயப்படும் விஷயம் - ப்ராரப்த கர்மம் (பலன் தரத் தொடங்கிவிட்ட கர்மங்கள்) ஒரே சரீரத்தில் முடிந்துவிடும் என்னும் விதி கிடையாது என்று நிரூபிக்கப்பட உள்ளது.

4-1-19 போகேந த்விதரே சுஷபயித்வா அத ஸம்பத்யதே

பொருள் - பலன் அளிக்கத் தொடங்காத கர்மங்களை விட மாறுபட்டதான பலன் தரத் தொடங்கிவிட்ட கர்மங்கள் அனைத்தையும் அவற்றை அனுபவித்துக் கழிக்கிறான்; அதன் பின்னர் ப்ரஹ்மத்தை அடைகிறான்.

விஷயம் - பலன் தரத் தொடங்கிவிட்ட கர்மங்கள் நீங்கலாக மற்ற கர்மங்கள் பற்றி, அவை அழிவது முதலானவை கடந்த அதிகரணத்தில் கூறப்பட்டது.

சந்தேகம் - பலன் அளிக்கத் தொடங்கிவிட்ட ப்ராரப்த கர்மங்கள் (புண்ணிய பாவ பலன்கள்) ப்ரஹ்மவித்யை உண்டான சரீரத்தின் முடிவில் அழிந்துவிடுகின்றதா? அல்லது அந்த சரீரத்தின் இறுதியில் அழிந்தாலும் அழியலாம், மேலும் ஒரு சரீரம் எடுத்து அதன் இறுதியிலும் அழியலாம் என்று உறுதியாகக் கூறமுடியாதபடி உள்ளதா? இதில் எது சரி?

பூர்வபக்ஷம் - சாந்தோக்ய உபநிஷத் (6-14-2) - தஸ்ய தாவதேவ சிரம் யாவந்ந விமோக்ஷயே அத ஸம்பத்ஸ்யே - ப்ரஹ்மத்தை அடைவதற்கான காலதாமதம் என்பது அந்த சரீரம் முடியும்வரை - என்று கூறப்பட்டது. ஆகவே ப்ராரப்த கர்மங்கள் அந்த சரீரத்திலேயே முடிந்துவிடுகின்றன என்றே கொள்ளவேண்டும்.

ஸித்தாந்தம் - சூத்திரத்தில் உள்ள "து" என்ற பதம் இந்த வாதத்தைத் தள்ளுகிறது. இதரே - பலன் தரத் தொடங்கிவிட்ட கர்மங்களான புண்ணிய பாவங்களை சுகதுக்கங்கள் மூலம் அனுபவித்துக் கழியும்படிச் செய்துவிட்டு, அவற்றின் பலன்களை இவ்விதம் அனுபவித்த பின்னர், ப்ரஹ்மத்தை அடைகிறான். அந்தப் புண்ணிய பாவ பலன்கள் ஒரே சரீரத்தில் அனுபவித்து முடியக் கூடியவையாக இருந்தால், அந்தச் சரீரத்தை விட்ட பின்னர் அவன் ப்ரஹ்மத்தை அடைகிறான். அந்தப் பலன்கள் பல சரீரம் எடுத்தே கழிக்க வேண்டியதாக இருந்தால், அந்தச் சரீரங்களின் முடிவில் ப்ரஹ்மத்தை அடைகிறான். இதன் காரணம் ப்ராரப்த கர்மங்கள் என்பது அனுபவித்தே கழிக்கப்பட வேண்டும் என்பதால் ஆகும்.

மேலும் சாந்தோக்ய உபநிஷத் (6-14-2) - தஸ்ய தாவதேவ சிரம் யாவந்ந விமோக்ஷயே - என்பதில் ப்ராரப்த கர்மங்களின் இருந்து விடுபடுதல் மட்டுமே கூறப்படுகிறது, சரீர மோக்ஷம் பற்றிக் கூறப்படவில்லை (அதாவது ப்ராரப்த கர்மம் உள்ளவரை மோக்ஷம் இல்லை என்று கருத்து). ஆகவே உபாஸகன் முன்பு செய்த கர்மத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவையாக, இதுவரை அனுபவித்துக் கழிக்காதவையாக, எல்லையற்ற காலமாகச் சேர்ந்திருக்கும் அனைத்தும் ப்ரஹ்மவித்யையின் மேன்மை காரணமாக, ப்ரஹ்மவித்யை உண்டானவுடன் கழிந்து விடுகின்றன. ப்ரஹ்மவித்யை உண்டான பின்னர் ஏற்படும் கர்மங்கள் உபாஸகனிடம் ஒட்டுவதில்லை. பலன் தரத்தொடங்காத புண்ணியங்கள் நண்பர்களிடமும், பாவங்கள் விரோதிகளிடமும் சேர்கின்றன.

இதரச்ஷபணாதிகரணம் ஸம்பூர்ணம்

ஸ்ரீபாஷ்யம் நான்காம் அத்யாயம் முதல் பாதம் ஸம்பூர்ணம்

நான்காம் அத்யாயம் இரண்டாம் பாதம் - உத்க்ராந்தி பாதம்

அதிகரணம் -1 - வாகதிகரணம்

ஆராயப்படும் விஷயம் - மரணம் அடைகின்றவனின் வாக்கு என்ற இந்திரியம் மனதுடன் இணைந்து விடுகிறது என்பது கூறப்பட உள்ளது.

4-2-1 வாக் மநஸி தர்சநாத் சப்தாத் ச

பொருள் - வாக்கு இந்திரியமானது மனதில் சேர்கிறது. இதனைக் காண்கையாலும், வேதத்தில் ஒதப்படுவதாலும்.

விஷயம் - இப்போது ப்ரஹ்மவித்யை கைகூடியவனின் ஜீவன் பிரிகின்ற விதத்தை சூத்திரக்காரர் விளக்கத் தொடங்குகிறார். முதலில் சரீரத்திலிருந்து கிளம்பும் விதம் கூறப்படுகிறது. சாந்தோக்ய உபநிஷத் (6-8-6) - அஸ்ய ஸோம்ய புருஷஸ்ய ப்ரயத: வாங்மநஸி ஸம்பத்யதே மந: ப்ராணே ப்ராண: தேஜஸி தேஜ: ப்ரஸ்யாம் தேவதாயாம் - மகனே! உடலை விட்டுக் கிளம்பும் உபாஸகனின் வாக்கு இந்த்ரியம் மனதை அடைகிறது, மனம் ப்ராணனிலும், ப்ராணன் தேஜஸ்ஸிலும், தேஜஸ் உயர்ந்த வஸ்துவிலும் சேர்கின்றன - என்று கூறப்பட்டது.

சந்தேகம் - இங்கு "வாங்மநஸி ஸம்பத்யதே" என்று கூறப்படுகிறது. இதன் மூலம் வாக்கு இந்த்ரியம் மனதுடன் இணைகிறதா அல்லது வாக் இந்த்ரியத்தின் செயல்பாடு மனதுடன் இணைகிறதா?

பூர்வபக்ஷம் - இங்கு வாக் இந்த்ரியத்தின் செயல்பாடே கூறப்படுகிறது. ஏன்? வாக் இந்த்ரியம் என்பதற்குக் காரணப் பொருளாக மனம் இருக்க இயலாது (அப்படி இருப்பதும் இல்லை). எனவே வாக்கு இந்த்ரியம் மனதில் லயம் அடைவது என்பது பொருந்தாது. ஆகவே ச்ருதி வாக்கியம் மூலம் வாக்கின் செயல்பாடு என்பதே மனதில் இணைகிறது என்று கூற இயலும். மேலும் வாக்கின் செயல்பாட்டிற்கு மனம் முக்கிய காரணமாக உள்ளது.

ஸிந்தாந்தம் - வாங்மநஸி - வாக்கின் ஸ்வரூபமே மனதில் இணைகிறது. ஏன்? தத்தர்சநாத் - இப்படியே காணப்படுகிறது. மரணம் அடையும் நேரத்தில் வாக் இந்த்ரியம் தனது செயல்பாட்டை இழந்த பின்னரும் மனம் தொடர்ந்து இயங்குவதைக் காண முடிகிறது. இதற்குப் பூர்வபக்ஷி, "வாக்கின் செயல்பாடு இணைவதால் இவ்விதம் செயல்படுகிறது", எனக் கூறலாம். ஆனால் சூத்திரக்காரர் - சப்தாத் ச - வேதங்களில் உள்ளது - என்றது காண்க. சாந்தோக்ய உபநிஷத் (6-8-6) - வாங்மநஸி ஸம்பத்யதே - வாக்கு மனதில் லயிக்கிறது - என்றது. இதன் மூலம் வாக்கின் ஸ்வரூபம் இணைவதாகக் கூறப்பட்டதே அன்றி செயல்பாடு மட்டுமே அல்ல. மேலும் மரணம் அடைகின்ற நேரத்தில் வாக் இந்த்ரியம் தனது செயல்பாட்டை இழந்து விடுவதால், அத்தகைய இந்த்ரியம் இருந்தது (அல்லது இருக்கிறது) என்று கூறுவதற்கு வேறு எந்த ஆதாரமும் இருப்பதில்லை. ஆகவே இதன் மூலம் செயல்பாடு இணைவதாகக் கூற இயலாது.

பூர்வபக்ஷி கூறும் வாதமான - மனம் வாக்கின் காரணம் பொருள் அல்ல, ஆகவே அது மனதில் லயிப்பது என்பது பொருந்தாது - என்பதைச் சற்று ஆராயவேண்டும். உபநிஷத் வாக்கியத்தில் வாக் இந்த்ரியம் மனதில் சென்று சேர்கிறது என்று கூறப்பட்டதே அன்றி லயிக்கிறது என்று கூறப்படவில்லை.

4-2-2 அத ஏவ ஸர்வாணி அநு

பொருள் - மேலே கூறப்பட்ட காரணங்களால் அதனைப் பின் தொடர்ந்து அனைத்தும்.

ஸித்தாந்தம் - வாக் இந்த்ரியத்திற்கு மனதுடன் சேர்த்தி ஏற்படுகிறது அல்லாமல் லயிப்பது எனபது அல்ல என்று கூறப்படும் காரணத்தால், மனதில் சென்று மற்ற இந்த்ரியங்கள் லயிப்பது என்பதும் பொருத்தமே ஆகும். இதனை ப்ரச்ந உபநிஷத் (3-9) - தஸ்மாத் உபசாந்த தேஜா: புநர்பவம் இந்த்ரியை: மநஸி ஸம்பத்யமாநை: - இதன் காரணமாக மரணம் அடையும் நேரத்தில், உஷ்ணம் குறைந்து, மனதுடன் இந்த்ரியங்கள் இணைந்து மறுபிறவி அடைகிறான் - என்றது.

வாகதிகரணம் ஸம்பூர்ணம்

தென்னரங்கன் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கன் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 58)

பாகவத சேஷத்வமும் பாகவத சேஷித்வமும்

மூலம் - இப்படியாகில் இருவருக்கும் பாகவதத்வமுண்டானால் ஒருவரைப்பற்ற ஒருவர்க்கு சேஷத்வமும் சேஷித்வமும் வருகை விருத்தமன்றோ என்னில், பரஸ்பர உபகார்யே உபகாரக பாவாதிகளிற்போலே இங்கும் விரோதமில்லை. அதிகார்யவஸ்தையிலே க்ரியைக்குச் சேஷியானவன் தானே கர்த்ரவஸ்தையிலே இதுக்குச் சேஷமாய் நில்லா நின்றான். அப்படியே அந்யோந்யம் பண்ணும் அதிசயங்களை உபஜீவியாதே ஒருத்தருக்கொருத்தர் அதிசயாதாநம் பண்ணினால் அதிசயாதாயகத்வவேஷத்தாலே இருவருக்கும் சேஷத்வமுண்டாய் அதிசயத்துக்கு வேஷத்தாலே இருவருக்கும் சேஷித்வமுண்டாகக் குறையில்லை.

விளக்கம் - பாகவதர்களுக்குக் கைங்கர்யம் செய்யும்போது, இருவருமே பாகவதர்கள் என்றாகின்றனர். இவ்விதம் ஆகும்போது இருவருக்குள் ஒருவர் அடிமையாகவும், மற்றொருவர் எஜமானனாகவும் இருக்கின்ற நிலை உண்டாகும் அல்லவோ? இது முரணாக உள்ளதே என்ற சந்தேகம் எழலாம். இதில் முரண்பாடு ஏதும் இல்லை. இந்த உலகத்தில் ஒருவர் மற்றவர்களுக்கு உதவி செய்தபடியும், தான் அவரிடமே உதவி கேட்டபடியும் உள்ள நிலையைக் காணலாம். யாகம் ஒன்றை இயற்றும் ஒருவன், ஏதோ ஒரு பலனுக்காக அதனை இயற்றியபோதிலும் அவன் எஜமானனாக உள்ளான்; அவனே அந்த யாகம் இயற்றுகின்ற நேரத்தில் யாகம் இயற்றும் தொண்டனாகவும் உள்ளான். இது போன்று ஒரு பாகவதர் மற்றொரு பாகவதருக்குக் கைங்கர்யம் செய்யும்போது கைங்கர்யம் செய்கின்ற பாகவதர் மற்றவருக்கு சேஷனாக உள்ளார். கைங்கர்யத்தை ஏற்றுக் கொள்கின்ற பாகவதர் வேறு ஒரு காலகட்டத்தில் கைங்கர்யம் செய்த பாகவதருக்குக் கைங்கர்யம் செய்யும்போது அவருக்கு இவர் சேஷனாகிறார். இப்படியாக இருவருக்கும் சேஷத்வமும் சேஷித்வமும் உண்டாவதில் குறையில்லை.

மூலம் - இப்படி ஈச்வரேச்சையாலே இருவரும் பரஸ்பரம் அதிசயாதாயகராக விநியுத்தராகையாலே இருவருக்கும் பாகவதசேஷித்வஸம்பந்தம் ப்ராமாணிகம். குணவசீக்ருதனான தன் நினைவாலே பகவத்விஷயத்திலும் பாகவத விஷயத்திலும் வரும் தால்தவம் போகவர்த்தகமாய்க் கொண்டு தன்னேற்றமாயிருக்கும். இவ்விடத்தில் ஈச்வரன் ஸ்வாதந்தர்ய ஸஹக்ருதையான தன் இச்சையாலே பாகவதர்க்கெல்லாம் சேஷித்வத்தை உண்டாக்கும். இவர்களிச்சையையும் கூட்டிக் கொண்டு இவர்களுக்கு பாகவத சேஷித்வத்தை உண்டாக்கும்.

விளக்கம் - இவர்கள் இருவரும் ஒருவருக்கொருவர் தொண்டு செய்வது என்பது எம்பெருமானின் இச்சையால் உண்டாவதால், இந்த சேஷித்வ ஸம்பந்தம் என்பது சாஸ்த்ரங்களால் ஏற்கப்படும் என்றே கொள்ளவேண்டும். பகவானுக்கு அல்லது பாகவதருக்கு அவர்களுடைய குணங்களைக் கண்டு வசீகரிக்கப்பட்டு, அவர்களுக்குத் தொண்டு செய்யும்போது தன்னுடைய இச்சையால் தொண்டு செய்வதால், அதிகமான மகிழ்ச்சி உண்டாகும். இப்படியாக உள்ளபோது, ஈச்வரன் தன்னுடைய ஸ்வாதந்தர்ய காரணமாகவும், ஸங்கல்பம் காரணமாகவும் அனைத்து பாகவதர்களுக்கும் எஜமானத் தன்மையை (சேஷித்வம்) உண்டாக்கிவிடுகிறான். மேலும் பாகவதர்களின் விருப்பம் மற்றும் தன்னுடைய ஸங்கல்பம் ஆகியவை மூலம் பாகவதர்களுக்கு சேஷித்வத்தையும் (தொண்டனாக உள்ள தன்மை) உண்டாக்குக்கிறான்.

மூலம் - இப்படி ஸ்வாமிக்கு இஷ்டவிநியோகார்ஹராய்க் கொண்டு சேஷிகளாய் நிற்கை தன்னாலே இருவரும் ஸ்வரூபம் பெற்றார்கள். ஸ்வாபீஷ்டமான பாகவதசேஷித்வமும் அதின் பலமான பாகவதகைங்கர்யமும் ஸித்திக்கையாலே இருவரும் புருஷார்த்த காஷ்டை பெற்றார்கள். இருவரையும் இப்படிப் பரஸ்பர சேஷ சேஷிகளாக நியமித்து ரஸிக்கையாலே ஈச்வரன் தன் ஈச்வரத்வமும் போக்த்ருத்வமும் பெற்றான். இப்ப்ரகாரத்தாலே தங்களுக்கு வந்த சேஷித்வ சேஷித்வாதிகளெல்லாம் ஈச்வரனுடைய போக்த்ருத்வத்துக்குச் சேஷிமென்று தெளிகையாலே இருவர்க்கும் கோதற்ற புருஷார்த்த காஷ்டை உண்டாகிறது.

விளக்கம் - இப்படியாக இருவரும் ஒருவருக்கொருவர் எம்பெருமானின் ஸங்கல்பத்தால் சேஷியாக (ஒருவருக்கொருவர் எஜமானர்கள்) இருப்பதன் மூலம் தங்களது ஸ்வரூபத்தை உணர்கின்றனர். தங்களது விருப்பமான பாகவதர்களுக்கு அடிமையாக இருப்பதன் பலனான பாகவத கைங்கர்யத்தை இவர்கள் அடைகின்றதால், அடையப்படவேண்டிய புருஷார்த்தத்தின் எல்லையை அடைந்துவிடுகின்றனர். இப்படியாக ஒருவருக்கொருவர் தொண்டனாகவும் எஜமானனாகவும் உள்ள நிலையைக் கண்டு மகிழ்வதால், ஈச்வரன் தன்னுடைய ஈச்வரத்தன்மை மற்றும் இன்பமாக உள்ள தன்மை ஆகியவற்றை அடைந்துவிடுகிறான். தாங்கள் ஒருவருக்கொருவர் சேஷினாகவும் சேஷியாகவும்

(கைங்கர்யம் செய்பவராகவும், கைங்கர்யம் ஏற்பவராகவும்) உள்ளதைக் கண்டு எம்பெருமான் இன்பம் அடைகிறான் என்று உணர்ந்து கொள்கின்றனர். இதனால் இவர்களுக்கு தோஷம் இல்லாத புருஷார்த்த எல்லை கிட்டுகிறது.

மூலம் - இப்படி நிச்சிதார்த்தராய் ஸாரவித்துக்களான க்ருதக்ருத்யருக்கு அபராதருசியும் அதிசங்கையும் அன்யதேவதா ஸ்பர்சமும் ஆத்மாதீந போகமும் ஆத்மார்த்த போகமுமாகிற பழுதில்லாத பரமைகாந்திகளுடைய ப்ரஸாதமே எப்போதும் ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமாக அபேக்ஷணீயம்.

விளக்கம் - இப்படியாகத் தங்களது புருஷார்த்தத்தின் நிலைமையை உணர்ந்து, தங்களது நிலையை நன்றாக உணர்ந்தவர்கள் எம்பெருமானிடமும் பாகவதர்களிடமும் அபசாரப்படுதல் என்னும் ருசியைக் கைவிடுவர்; அவர்களைக் குறித்தி எந்தவிதமான சந்தேகமும் கொள்ளமாட்டார்கள்; எம்பெருமானைத் தவிர மற்ற தேவதைகளை நாட மாட்டனர்; தன்னுடைய இன்பத்திற்காகவோ, தனது சுதந்திரம் மூலமாக இன்பம் அடைவதாக எண்ணியோ ஏதும் செய்ய மாட்டனர்; பாகவதர்களின் க்ருபையே தங்களுக்கு மிகவும் பயன் உள்ளதாக எண்ணுவர்.

வேதம் அறிந்த பகவர் வியக்க விளங்கிய சீர்
நாதன் வகுத்த வகை பெறுநாம் அவன் நல்லடியார்க்கு
ஆதரமிக்க அடிமையிசைந்து அழியா மறைநூல்
நீதி நிறுத்த நிலை குலையாவகை நின்றனமே

பொருள் - வேதங்களை நன்று அறிந்த பாகவதர்களும் வியக்கும்படியான உயர்ந்த திருக்கல்யாண குணங்களைக் கொண்ட எம்பெருமான் நமக்கு இட்ட கட்டளையை (பாகவதர்களுக்குக் கைங்கர்யம் செய்தல்) நாம் அறிந்தோம். அவனுடைய சிறந்த அடியார்களுக்கு அன்புடன் கூடிய கைங்கர்யத்தைச் செய்வது என்பதை ஒப்புக் கொண்டோம். எப்போதும் அழியாமல் உள்ள வேதங்கள் கூறிய தர்ம மார்க்கத்தின் நிலையில் நின்று, முறை தவறாமல் நடந்தோம்.

நாதே ந: த்ருணம் அந்யத் அந்யத் அபி வா தந்நாபி நாலீகிநீ
நாலீக ஸ்ப்ருஹணீய ஸௌரபமுசா வாசா ந யாசாமஹே
சுத்தாநாம் து லபேமஹி ஸ்திரதியாம் சுத்தாந்த ஸித்தாந்திநாம்
முக்கதைச்வர்ய திந ப்ரபாத ஸமயாஸித்தம் ப்ரஸத்திம் முஹு:

பொருள் - எம்பெருமானின் அடியார்களாகிய நமது வாக்குகள் அவனது திருநாபி என்னும் குளத்தில் தோன்றிய தாமரையும் விரும்பும் நறுமணம் கொண்டுள்ளது. இந்த வாக்கைக் கொண்டு நம்முடைய ஸ்வாமியான எம்பெருமானிடம் புல்

போன்று அற்பமான செல்வம், இந்தர பதவிகள், ப்ரஹ்மபதம், கைவல்யம், மோக்ஷம் போன்ற எதனையும் யாசிக்க மாட்டோம். முக்தர்களுக்குச் செல்வமாக பரிபூர்ணமான பகவத் அநுபவம் உள்ளது. இதனைப் பகல்பொழுது என்று கொண்டால், இதன் இனிமையான காலைப்பொழுது போன்று எது உள்ளது என்றால் - தூய்மையானவர்களும், எம்பெருமானிடம் அசைக்க இயலாத உறுதி கொண்டவர்களும், எம்பெருமான் விஷயத்தில் பதிவ்ரதைகளின் கற்பு உள்ளவர்களும் ஆகிய பாகவதர்களின் அநுக்ரஹமே ஆகும். இதனை நாம் அடைவோம்.

புருஷார்த்தகாஷ்ட்டாதிகாரம் ஸம்பூர்ணம்

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவசனபூஷணம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்

(பகுதி - 14)

13. உபதேசத்தாலே மீளாதபோது சேதநனையருளாலே திருத்தும்;
ஈச்வரனையழகாலே திருத்தும்.

அவதாரிகை - இவ்வுபதேசத்தால் இவர்கள் மீளாதபோது இவள் செய்வதென்னென்னவருளிச் செய்கிறார் (உபதேசத்தாலே மீளாதபோது) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இவளுடைய உபதேசம் மூலம் இந்த இருவரும் மாறவில்லை என்றால் இவள் செய்வது என்ன என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - சேதநன் மீளாமைக்கடி, அநாதிகாலம் யாதானும் பற்றி நீங்கும் என்கிறபடியே பகவத் விமுகனாய் விஷயாந்தர ப்ரவணனாய்ப் போருகையால் வந்த துர்வாஸநாதிகள்; ஈச்வரன் மீளாமைக்கடி, அபரதாநுகுணமிவனை சிஷிக்க வேணுமென்னும் அபிஸந்தியாலே நின்ற நிலை இளகாமல் நிற்கைக்குடலான நிரங்குச ஸ்வாதந்தர்யம். இவ்வோ ஹேதுக்களாலே இரண்டு தலையும் தன்னுடைய உபதேசத்தால் ஸ்வஸ்வ கர்மபாரதந்தர்யத்தில் நின்றும் மீளாதவளவில்.

விளக்கம் - சேதநன் இவளது உபதேசத்தைக் கேட்டும் திருந்தாமல் உள்ளதற்கான காரணங்கள் திருவிருத்தம் (95) - யாதானும் பற்றி நீங்கும் - என்று கூறுவது போன்று ஸர்வேச்வரனிடம் ஈடுபாடு இல்லாதவனாக, உலக விஷயங்களில் ஈடுபட்டபடி உள்ளதால் வந்த தீயவாசனைகள் ஆகும். ஸர்வேச்வரன் இவளது உபதேசத்தைக் கேட்டு மாறாமல் உள்ளதற்கான காரணம் - மனிதர்கள் செய்யும் தண்டனைக்கான குற்றங்களுக்கு ஏற்ப தண்டிக்கவேண்டும் என்ற எண்ணம் காரணமாக, தான் நிற்கின்ற கடுமையான நிலையில் இருந்து சற்றும் இளகாமல் இருப்பதற்குக் காரணமான தடையற்ற சுதந்திரம் ஆகும். இந்தக் காரணங்களால்

இருவரும் தன்னுடைய உபதேசத்தைக் கேட்ட பின்னரும் தங்களது கர்மபாரதந்தர்யத்தைக் கைவிடாமல் உள்ளதைக் கண்டு பிராட்டி செய்வது என்ன?

வ்யாக்யானம் - (சேதநனையருளாலே திருத்துகையாவது) - ஐயோ! இவனுடைய துர்ப்புத்தி நீங்கி அநுகூல புத்தியுண்டாகவேணுமென்று அவன் திறத்தில் தான் பண்ணுகிற பங்கயத்தாள் திருவருள் என்கிற பரமக்ருபையாலே அவன் பாபபுத்தி குலைந்து பகவதபிமுகனாம்படி பண்ணுகை.

விளக்கம் - தனது உபதேசத்தைக் கேட்டும் திருந்தாத ஜீவனை எண்ணி, “ஐயோ! இவனுடைய தீய புத்தி இவனை விட்டு விலகி, ஸர்வேச்வரனிடம் இவனுக்கு ஈடுபாடு உண்டாகும்படியான புத்தி இவனுக்கு உண்டாகவேண்டும்”, என்று எண்ணுகிறாள். இதன்படி பெரியதிருமொழி(9-2-1) - பங்கயத்தாள் திருவருள் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப தனது அளவற்ற கருணை மூலமாக மனிதர்களின் பாவ புத்தி நீங்கும்படியாகவும், எம்பெருமானிடம் ஈடுபாடு உண்டாகும்படியும் செய்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (ஈச்வரனையழகாலே திருத்துகையாவது) “ஓங்காண்போ, உனக்குப் பணி யன்றோவிது” என்று உபதேசத்தையுதறினவாரே, கண்ணைப் புரட்டுதல் கச்சை நெகிழ்த்துதல் செய்து தன்னழகாலேயவனைப் பிச்சேற்றி தான் சொன்னபடி செய்தல்லது நிற்கமாட்டாதபடி பண்ணி அங்கீகாரோந்முகனாக்குகை.

விளக்கம் - ஸர்வேச்வரனிடம், “ஏங்காணும்! இவர்களைக் காப்பது அல்லவா உனது பணி”, என்று தான் உபதேசம் செய்வதைக் கைவிட்டு, தனது கண்களை மயக்கும் விதமாக மாற்றி, அவனைக் காண்கிறாள். தனது கச்சையை நெகிழ்த்தியபடி உள்ளாள். இப்படியாகத் தனது அழகில் அவனை மயங்கவைத்து, தான் கூறியபடி அவன் செய்தல் அல்லாது அவன் ஓய்வதில்லை என்னும்படி மாற்றுகிறாள். இப்படியாக இவனை உதவும்படிச் செய்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - ஆக (புருஷகாரமாம் போது) என்று தொடங்கி இவ்வளவாக புருஷகாரத்வோபயோகிகளான குணவிசேஷங்களையும், அவை தன்னைத் தானே வெளியிட்டபடியையும், ஸம்ச்லேஷ விச்லேஷங்களிரண்டிலும் புருஷீகரிக்கையையும் தத்ப்ரகார விசேஷங்களையும் சொல்லிற்றாய்த்து.

விளக்கம் - இப்படியாக “புருஷகாரமாம் போது” என்ற சூர்ணை தொடங்கி இந்தச் சூர்ணை முடிய புருஷகாரத்திற்கான தன்மைகளாக உள்ள குணவிசேஷங்கள், அந்தக் குணங்களைத் தானே எவ்விதம் வெளிப்படுத்தினாள், எம்பெருமானுடன்

சேர்ந்துள்ள போதும் பிரிந்துள்ளபோதும் எவ்விதம் புருஷகாரம் செய்கிறாள், அவற்றின் பிரிவுகள் போன்றவற்றை அருளிச்செய்தார்.

உபாய வைபவம்

14. அறியாதவர்த்தங்களையடையவறிவித்து ஆசார்யக்ருத்யத்தையும் புருஷகாரக்ருத்யத்தையும் உபாயக்ருத்யத்தையும் தானேயேறிட்டுக் கொள்ளுகையாலே மஹாபாரதத்திலுபாய வைபவமும் சொல்லிற்றாய்த்து.

அவதாரிகை - க்ருபாதிகளை வெளியிட்டமை சொன்னபோதே ஸ்ரீராமாயணத்தில் புருஷகார வைபவம் முக்தமானபடியையுபபாதித்தாராய், மஹாபாரதத்தில் உபாய வைபவ முக்தமானமையையுபபாதிக்கிறார் மேல் (அறியாத என்று தொடங்கி).

விளக்கம் - கருணை முதலான திருக்கல்யாண குணங்களை வெளியிட்டது பற்றிக் கூறும்போது ஸ்ரீஇராமாயணத்தில் புருஷகார வைபவம் எவ்விதம் உணர்த்தப்பட்டது என்பதை அருளிச்செய்தார். இனி மஹாபாரதத்தில் உபாயவைபவம் கூறப்பட்டதை இங்கு அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அஜ்ஞாத ஜ்ஞாபனம் ஆசார்யக்ருத்யமிறே, சரண்யக்ருத்யமன்றே, ஆகையிறே என்னைப் பெற்றவத் தாயாய்த் தந்தையாய் என்று ப்ரியகரத்வ ஹிதகரத்வங்களாகிற மாதா பித்ருக்ருத்யங்களை ஸ்வயமேவ தமக்குச் செய்த உபகாரத்தையருளிச் செய்தவந்தரம் ஆசார்யன் செய்யும் விசேஷோபகாரத்தையும் தானே தமக்குச் செய்தமையையருளிச் செய்கிறவாழ்வார் அறியாதனவறிவித்த என்றருளிச் செய்தது. இவ்விடத்தில் இவரருளிச்செய்கிற வாக்யந்தான் அந்த திவ்ய ஸூக்திக்கு ஸூசகமாயிறேயிருக்கிறது.

விளக்கம் - அறியாதவைகளை அறிய வைத்தல் என்பது ஆசார்யனின் செயல் அல்லாமல் ஸர்வேச்வரனின் செயல் அல்ல. இதனைக் கருத்தில் கொண்டு அல்லவோ நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழியில் (2-3-2) - என்னைப் பெற்றவத் தாயாய்த் தந்தையாய் - என்று அருளிச்செய்தார்? அதாவது விரும்பிய செயலைச் செய்தல் தாயின் செயல், நன்மைகளைச் செய்தல் தந்தையின் செயல் என்பது நீதியாகும். இப்படிப்பட்ட செயல்களை ஸர்வேஸ்வரன் தானாகவே முன்வந்து ஆழ்வாருக்குச் செய்தான் என்று அவன் செய்த உபகாரத்தினை அருளிச்செய்தார். இதன் பின்னர் ஆசார்யன் செய்யவேண்டிய விசேஷமான உபகாரத்தையும் ஸர்வேச்வரன் தானாகவே செய்தருளினான் என்பதை திருவாய்மொழி (2-3-2) - அறியாதனவறிவித்த - என்று அருளிச்செய்தார். இங்கு ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிச்செய்த இந்தச் சூர்ணை, அந்தத் திருவாய்மொழியை உணர்த்துவதாகவே உள்ளது.

வ்யாக்யானம் - (அறியாதவர்த்தங்களையடைய அறிவிக்கையாவது) - தத்வ விவேகந் தொடங்கி ப்ரபத்திபர்யந்தமாக அர்ஜுநனுக்கு முன்பு அஜ்ஞாதமாயிருந்த வர்த்தங்களை யெல்லா மறிவிக்கை; தேஹாத்மாபிமாநியாய் தேஹாநுபந்திகளான பந்துக்கள் பக்கலிலே அஸ்தானே ஸ்நேஹத்தைப் பண்ணி நிற்கிறவிவனை ப்ரக்ருத்யாத்ம விவேகாதிகளாலே தெளிவிக்க வேண்டுகையாலே, நத்வே வாஹம் ஜாது நாஸம் நத்வம் நேமே ஜநாதிபா: நசைவ நபவிஷ்யாமஸ் ஸர்வே வயமத: பரம்; தேஹிநோஸ்மிந் யதா தேஹே கௌமாரம் யௌவநம் ஜரா ததா தேஹாந்தர ப்ராப்திர் தீரஸ் தத்ர ந முஹ்யதி இத்யாதிகளாலே ப்ரக்ருத்யாத்மவிவேகம், ஆத்மபரமாத்மவிவேகமாகிற தத்த்வ விவேகத்தையும், அந்தவந்த இமே தேஹா நித்யஸ்யோக்தா ச்சரீரிண: அநாசினோ ப்ரமேயஸ்ய தஸ்மாத் யுத்யஸ்வ பாரத; ந ஜாயதே ம்ரியதேவா கதாசிந் நாயம் பூத்வா பவிதாவா நபூய:., அஜோ நித்யச் சாச்வதோயம் புரானோ நஹந்யதே ஹந்யமானே சரீரே, வாஸாம்ஸி ஜீர்ணாநி யதா விஹாய நவாநி க்ருஹ்ணாதி நரோபராணி, ததா சரீராணி விஹாய ஜீர்ணாந் யந்யாநி ஸம்யாதி நவாநி தேஹீ இத்யாதிகளாலே ஆத்ம நித்யத்வ தேஹாத்ய நித்யங்களையும் ப்ரதமமுபதேசித்து, இவனுடைய ஸ்வாதந்தர்ய ப்ரமத்தைத் தவிர்க்கக்காக பூமிராபோ நலோ வாயு: கம் மநோ புத்திரேவச அஹங்கார இதீயம் மே பிந்நா ப்ரக்ருதிரஷ்டதா; அபரேயமிதஸ் த்வந்யாம் ப்ரக்ருதிம் வித்தி மே பராம், ஜீவபூதாம் மஹாபாஹோ யயேதம் தார்யதே ஜகத் என்கிறபடியே சேதநாசேதந சரீரியாய் ஸர்வஸ்ய சாஹம் ஹ்ருதி ஸந்நிவிஷ்டோ மத்தஸ் ஸம்ருதிர் ஜ்ஞாந மபோஹநஞ்ச என்றும், ஈச்வரஸ் ஸர்வபூதாநாம் ஹ்ருத் தேசேர்ஜுந திஷ்டதி ப்ராமயந் ஸர்வபூதாநி யந்த்ராஹுடாநி மாயயா என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸர்வஜந ஹ்ருதயஸ்தனாய் நின்று, ஸகல ப்ரவிருத்தி நிவ்ருத்திகளையும் பண்ணுவிக்கையாகிற தன்னுடைய நியந்த்ருத்வத்தையும்; அப்படி ஸர்வ நியந்தாவாய்க் கொண்டு ஸர்வஸ்மாத் பரனாயிருக்குமளவன்றிக்கே பரித்ராணாய ஸாதுநாம் விநாசாயச துஷ்க்ருதாம், தர்ம ஸம்ஸ்தாபநார்த்தாய ஸம்பவாமி யுகேயுகே என்று அவதார ப்ரயுக்தமான தன்னுடைய ஸௌலப்யத்தையும்; ஸமோஹம் ஸர்வபூதேஷு ந மே த்வேஷ்யோஸ்தி ந ப்ரிய: என்று தன்னுடைய ஆச்ரயணீயத்வே ஸாம்யத்தையும்; ப்ரக்ருதே: க்ரியமாணாதி குணை: கர்மாணி ஸர்வச:., அஹங்கார விமூடாத்மா கர்த்தாஹமிதீ மந்யதே என்றஹங்கார தோஷத்தையும்; யததோஹ்யபி கௌந்தேய புருஷஸ்ய விபச்சித: இந்த்ரியாணி ப்ரமாதீநி ஹரந்தி ப்ரஸபம் மந: என்றிந்த்ரிய ப்ராபல்யத்தையும்

விளக்கம் - அறியாத அர்த்தங்களை முழுமையாக அறிவித்தல் என்றால் தத்வவிவேகம் தொடக்கமாக ப்ரபத்தி முடிய அர்ஜுனன் இதுவரை அறியாமல் இருந்த அர்த்தங்கள் அனைத்தையும் அறியும்படிச் செய்தல் ஆகும். உடலே ஆத்மா என்று எண்ணியவனாக, உடல் தொடர்பு காரணமாக உறவினர்கள் மீது தகாத இடத்தில் அன்பு பூண்டவனாக அர்ஜுனன் நின்றான். அவனை, “ஆத்மா வேறு உடல் வேறு”, என்பது உள்ளிட்ட பல உபதேசங்கள் மூலம் தெளிவாக்கவேண்டும்

என்று ஸர்வேச்வரனாகிய க்ருஷ்ணன் முடிவு செய்தான். ஆகையால் கீழே உள்ள பல வரிகள் மூலம், “சரீரம் வேறு ஆத்மா வேறு” என்பது பற்றியும், ஆத்மா மற்றும் பரமாத்மா என்பதற்கு இடையில் உள்ள வேறுபாடு பற்றியும் உள்ள தத்துவ விவேகத்தை உணர்த்தினான்:

- கீதை (2-12) - நத்வே வாஹம் ஜாது நாஸம் நத்வம் நேமே ஜநாதிபா: நசைவ நபவிஷ்யாமஸ் ஸர்வே வயமத: பரம் - ஒரு காலத்தில் நான் இல்லை என்பது இல்லை, நீ இல்லை என்பது இல்லை, இந்த அரசர்கள் இல்லை என்பது இல்லை; நான், நீ, இவர்கள் எதிர்காலத்தில் இல்லாமல் இருப்போம் என்பதும் இல்லை.
- கீதை (2-13) - தேஹிநோஸ்மிந் யதா தேஹே கௌமாரம் யௌவநம் ஜரா ததா தேஹாந்தர ப்ராப்திர் தீரஸ் தத்ர ந முஹ்யதி - சரீரத்தில் உள்ள ஆத்மாவிற்கு எவ்விதம் சரீரத்தில் ஏற்படும் இளமை, வாலிபம், வயோதிகம் பற்றி வருத்தம் இல்லையோ அது போன்று வேறு சரீரம் அடைவது பற்றியும் ஆத்மாவிற்கு வருத்தம் இல்லை; இதில் உறுதியாக உள்ள ஒருவன் வருந்தமாட்டான்.

அடுத்து கீழே உள்ள வரிகள் மூலம் ஆத்மா எப்போதும் உள்ளது என்பதையும், சரீரம் போன்றவை அழிந்துவிடும் என்பதையும் முதலில் உபதேசித்தான்:

- கீதை(2-18) - அந்தவந்த இமே தேஹா நித்யஸ்யோக்தா ச்சரீரிண: அநாசினோ ப்ரமேயஸ்ய தஸ்மாத் யுத்யஸ்வ பாரத - பரத குலத்தில் உயர்ந்தவனே! நாம் காணும் இந்த சரீரம் அனைத்தும் நம்மால் காண இயலாததும், அழிவில்லாததும், அறிய இயலாததும் ஆகிய ஆத்மாவிற்கு உரியது ஆகும். இவை கர்மபலன் கழிந்தவுடன் அழிந்துவிடும். இவற்றைப் பற்றிக் கவலை கொள்ளாமல் யுத்தம் செய்வாயாக.
- கீதை (2-20) - ந ஜாயதே ம்ரியதேவா கதாசிந் நாயம் பூத்வா பவிதாவா நபூய:., அஜோ நித்யச் சாச்வதோயம் புராணோ நஹந்யதே ஹந்யமானே சரீரே - ஆத்மா என்றும் தோன்றுவதும் இல்லை, அழிவதும் இல்லை. ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில் தோன்றுவதும் இல்லை, ப்ரளய காலத்தில் அழிவதும் இல்லை; இவன் பிறப்பற்றவன், அழிவற்றவன், மாற்றம் அடையாதவன்,

பழமையானவன் ஆவான். ஆகவே இந்த சரீரம் அழிந்தாலும் இதற்குள் இருக்கும் ஆத்மா அழிவதில்லை.

- கீதை (2-22) - வாஸாம்ஸி ஜீர்ணாநி யதா விஹாய நவாநி க்ருஹ்ணாதி நரோபராணி, ததா சரீராணி விஹாய ஜீர்ணாந் யந்யாநி ஸம்யாதி நவாநி தேஹீ - தனது உடை கிழிந்துவிட்டால் நாம் வேறு உடை உடுத்துவது போன்று ஆத்மாவானது ஓர் உடலைக் கைவிட்டு மற்றொன்றை எடுத்துக்கொள்கிறது.

மேலும் அர்ஜுனன் தானே அனைத்தையும் செய்வதாக எண்ணியுள்ள ஸ்வதந்த்ர மயக்கத்தை நீக்குவதற்காகக் கீழே உள்ளபடி உபதேசிக்கிறான். இவை மூலம் அறிவுள்ள பொருள்கள், அறிவில்லாப் பொருள்கள் ஆகிய அனைத்திற்கும் தானே ஆத்மாவாக உள்ளதைக் உணர்த்துகிறான்:

- கீதை (7-4) - பூமிராபோ நலோ வாயு: கம் மநோ புத்திரேவச அஹங்கார இதீயம் மே பிந்நா ப்ரக்ருதிரஷ்டதா - பூமி, நீர், அக்னி, வாயு, ஆகாயம், மனம், புத்தி, அஹங்காரம் ஆகிய அனைத்தும் எனது சரீரமாக உள்ளன.
- கீதை (7-5) - அபரேயமிதஸ் த்வந்யாம் ப்ரக்ருதிம் வித்தி மே பராம், ஜீவபூதாம் மஹாபாஹோ யயேதம் தார்யதே ஜகத் - கடந்த ச்லோகத்தில் கூறப்பட்ட ப்ரக்ருதி என்பது தாழ்வானது. இதனைக் காட்டிலும் உயர்ந்த எனது ப்ரக்ருதியை நீ அறிந்து கொள்வாயாக.

தொடர்ந்து அனைத்து உயிர்களின் இதயங்களில் நின்று செயல்களைச் செய்தல், செயல்களைச் செய்யாமல் இருத்தல் போன்றவற்றை நியமிக்கின்ற தனது தன்மையைக் கீழே உள்ள வரிகளில் கூறுகிறான்:

- கீதை (15-15) - ஸர்வஸ்ய சாஹம் ஹ்ருதி ஸந்நிவிஷ்டோ மத்தஸ் ஸம்ருதிர் ஜ்ஞாந மபோஹநஞ்ச - அனைத்து உயிர்களின் இதயத்தில் நான் உள்ளேன். அவைகளுக்கு உண்டாகும் நினைவு, ஞானம் மற்றும் மறதி ஆகியவை என்னால் உண்டாகின்றன.
- கீதை (18-61) - ஈச்வரஸ் ஸர்வபூதாநாம் ஹ்ருத் தேசேர்ஜுந திஷ்டதி ப்ராமயந் ஸர்வபூதாநி யந்த்ராநுடாநி மாயயா - அனைத்து உயிர்களுக்கும் ஸர்வேச்வரனாகிய வாஸுதேவன் அனைத்து உயிர்களின் இதயங்களிலும்

உள்ளான். சரீரம் என்ற இயந்திரத்தில் உள்ள உயிர்களை அவற்றின் குணங்களுக்கு ஏற்றபடி அவனே இயக்குகிறான்.

இப்படியாக அனைத்தையும் தான் நியமிப்பவனாக உள்ள போதிலும், அனைத்துப் பொருள்களுக்கும் பெரியவனாக உள்ளபோதிலும், கீதை (4-8) - பரித்ராணாய ஸாதுநாம் விநாசாயச துஷ்க்ருதாம், தர்ம ஸம்ஸ்தாபநார்த்தாய ஸம்பவாமியுகேயுகே - ஸாதுக்களைக் காப்பதற்கும், தீயவர்களை அழிப்பதற்கும், தர்மத்தை நிலை நாட்டவும் ஒவ்வொரு யுகத்திலும் பிறக்கிறேன் - என்பதன் மூலம் தனது எளிமையை உணர்த்துகிறான். கீதை (9-29) - ஸமோஹம் ஸர்வபூதேஷு ந மே த்வேஷ்யோஸ்தி ந ப்ரிய: - அனைத்து உயிரினங்களுக்கும் நான் சமமாகவே உள்ளேன், நான் யாரையும் வெறுப்பதும் இல்லை, யாரையும் உயர்ந்தவன் என்று எண்ணி அவனை மட்டுமே ப்ரியத்துடன் காண்பதும் இல்லை - என்பதன் மூலம் தன்னை அடைந்தவர்களுக்கு தான் சமமாக உள்ள தன்மையை உணர்த்துகிறான். கீதை (3-27) - ப்ரக்ருதே: க்ரியமாணாதி குணை: கர்மாணி ஸர்வச:, அஹங்கார விமூடாத்மா கர்த்தாஹமிதீ மந்யதே - இந்த உலகில் அனைத்து செயல்களும் மூன்று குணங்களால் நடைபெறுகின்றன, இதனை உணராமல் அஹங்காரம் கொண்ட ஒருவன் அனைத்தையும் தானே செய்வதாக எண்ணுகிறான் - என்பதன் மூலம் அஹங்காரத்தால் ஏற்படும் குற்றத்தை உணர்த்துகிறான். கீதை (2-60) - யததோஹ்யபி கௌந்தேய புருஷஸ்ய விபச்சித: இந்த்ரியாணி ப்ரமாதீநி ஹரந்தி ப்ரஸபம் மந: - சிறந்த அறிவுள்ளவனாக இருந்தபோதிலும் அவனுடைய புலன்கள் மிகவும் பலம் உள்ளவையாக, அவனது மனதைத் தங்கள் பக்கம் இழுக்கின்றன - என்பதன் மூலம் இந்த்ரியங்களின் வலிமையை உணர்த்துகிறான்.

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

.....தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 23)

4. நாமவனிவனுவன் அவளிவளுவளெவள்

தாமவரிவருவர் அதுவிதுவுதுவெது

வீமவையிவையுவை அவைநலந்தீங்கவை

ஆமவையாயவை ஆய்நின்ற அவரே

பொருள் - ஆண்பாலில் தூரமாக உள்ளவன், அருகில் உள்ளவன், நடுவில் உள்ளவன்; பெண்பாலில் தூரமாக உள்ளவள், அருகில் உள்ளவள், நடுவில் உள்ளவள்; பலவின் பாலில் தூரமாக உள்ளவர், அருகில் உள்ளவர், நடுவில் உள்ளவர்; ஒன்றன் பாலில் தூரமாக உள்ளவை, அருகில் உள்ளவை, நடுவில் உள்ளவை; நல்ல பொருள்கள், தீய பொருள்கள், உண்டாகும் பொருள்கள், உண்டான பொருள்கள் - என்று பல பொருள்களும் எம்பெருமானே ஆவான்.

அவதாரிகை - கீழிற்பாட்டிலே ததீயத்வாகாரத்தாலே அவன் குணங்களோபாதி உத்தேச்யமாய்த் தோற்றுகையாலே லீலாவிபூதி யோகத்தை அநுபவித்தார்; இனி மேலிற் பாட்டுக்களெல்லாம் லீலாவிபூதி விஷயமாயிருக்கிறது. நித்யவிபூதியில் வந்தால் அவ்விபூதிபாவஜ்ஞமாய் அவனுடைய சந்தத்தைப் பின்செல்லுமதாய் இருக்கும்; "ஒண்டொடியாள் திருமகளும் நீயுமே நிலாநிற்ப" என்னும்படியாயிறே இருப்பது; கர்மநிபந்தநமான அசித்ஸம்ஸர்க்கத்தோடே கூடி ஈச்வர ஸங்கல்பத்தைப் பின்செல்லுமதாயிருக்கும் இந்த விபூதி. அந்த விபூதியில் வந்தால் அவ்விருப்புக்கண்டு உகக்குமதுக்கு அவ்வருகு ஒன்றுமில்லை; அந்யசேஷத்வ ஸ்வஸ்வாதந்தர்யங்கள் நடையாடுகிறது இவ்விபூதியிலேயாகையாலே, இரண்டையும் தவிர்த்து பகவததீநமென்று சொல்லவேண்டுவது இங்கேயாயிருந்தது.

விளக்கம் - கடந்த பாசுரத்தில் அனைத்தும் எம்பெருமானின் உடைமை என்னும் தன்மையால், அவன் குணங்களைப் போன்று தோற்றம் அளிப்பதால் லீலாவிபூதி யோகத்தை அனுபவித்தார். இனிவரும் பாசுரங்களில் எல்லாம் லீலாவிபூதி விஷயமாகவே கூறுகிறார். ஆனால் அவனது நித்யவிபூதியைப் பற்றி ஒரு பாசுரத்திலும், லீலா விபூதியினைப் பல பாசுரங்களிலும் அருளிச்செய்யக் காரணம் என்ன? நித்யவிபூதியில் உள்ளவர்கள் அனைவரும் எம்பெருமானின் குறிப்பு அறிந்தவர்களாக, அவனது அபிப்ராயத்தைப் பின்பற்றுபவர்களாகவே இருப்பார்கள். திருவாய்மொழி (4-9-10) - ஒண்டொடியாள் திருமகளும் நீயுமே நிலாநிற்ப - என்னும்படியாக நித்யவிபூதி இருக்கும். அங்கு இருப்பவர்கள் எம்பெருமானைக் கண்டு உகப்பதற்கு மேலாக எதுவும் இல்லை. ஆனால் இந்த உலகில் உள்ளவர்கள் இருவினைகள் காரணமாக ஏற்படும் அசித் தொடர்பு கொண்டு, ஈசுவரனின் ஸங்கல்பத்தின் பின்னே செல்பவர்களாக இருப்பர். மற்ற தெய்வங்களுக்கு அடிமைப்படுதல், தான் சுதந்திரமானவன் என்று எண்ணுதல் போன்றவை இந்த உலகில் உண்டு. எனவே இந்த விபூதியைக் குறித்து பல பாசுரங்கள் கூறுகிறார்.

அவதாரிகை - இனி ஒரு மூன்று பாட்டாலே, இதினுடைய ஸ்வரூப ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகள் பகவததீநமாயிருக்குமென்று, ஜகத்துக்கும் ஈசுவரனுக்கும் ஸம்பந்தம் சரீராத்மபாவம் என்று குத்ருஷ்டிகளை நிரஸித்து, சூந்யவாதியை நிரஸித்து, வ்யாப்தி ஸௌகர்யத்தைச் சொல்லி பலத்தைச் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார். அதில் ஸ்வரூபம் அவனதீநமென்கிறார் இப்பாட்டில். அதாகிறபடி எங்ஙனேயென்னில் ஸ்ருஷ்டிகாலத்திலே வந்தவாரே இவற்றையுண்டாக்கி, ஜீவத்வாரா அநுப்ரவேஸித்து, வஸ்துத்வ நாமபாக்த்வங்களும் உண்டாம்படி பண்ணியும், இது அடங்கலும் அழிந்தவன்று சக்த்யவஸ்த ப்ரபைபோலே தன் பக்கலிலே ஸூசஷ்மரூபேண கிடக்கும்படி ஏறிட்டுக் கொண்டு தரித்தும், காரணதசையோடு கார்யதசையோடு வாசியறத் தன்னைப் பற்றி ஸ்வரூப ஸ்தித்யாதிகளாம்படி இருக்கையாலே ஸ்வரூபம் அவனதீநமென்கிறது. அதில், லோகத்தில் ஸகலபதார்த்தங்களையும் தனித்தனியே சொல்லி, "இதினுடைய ஸ்வரூபம் அவனாலே இதினுடைய ஸ்வரூபம் அவனாலே" என்னில், பணிப்படுமிறே ஜீவாநந்த்யத்தாலே; இனி ப்ரயோஜகத்திலே சொல்லிவிடுமென்று ப்ரதிபத்திக்கு விஷயமாகாது; ஆகையாலே, தேவாதிபதார்த்தங்களை நாலு மூன்று வகையாலே சேர்த்து, அவற்றினுடைய ஸ்வரூபம் அவனதீநம் என்கிறார்.

விளக்கம் - இந்தப் பாசரம் தொடக்கமாக மூன்று பாசரங்களால் இந்த உலகின் ஸ்வரூபம், இருப்பு, தொழில், தொழில் செய்யாமை ஆகிய அனைத்தும் எம்பெருமானுக்கு அடங்கியே உள்ளது என்று கூறுகிறார். எம்பெருமானுக்கும், உலகிற்கும் உள்ள தொடர்பு என்பது உடலுக்கும் ஜீவனுக்கும் உள்ளது போன்றது; வேதங்களுக்கு முரணாகப் பேசுபவர்களைக் கண்டித்து, சூந்யவாதத்தை மறுத்து, எம்பெருமான் எங்கும் பரவியுள்ளதைக் கூறி இந்தப் பாசரங்களின் பலனையும் கூறுகிறார். இந்தப் பாசரம் மூலம் உலகில் உள்ள அனைத்தும் அவனுக்கு அடிமைப்பட்டவை என்கிறார். எப்படி என்றால் - ஸ்ருஷ்டி காலத்தில் இவற்றைப் படைத்து, அந்த உயிருக்குள் புகுந்து, அவற்றுக்குப் பொருளாகும் தன்மை மற்றும் பெயர் பெறுதல் ஆகியவற்றைச் செய்து, இவை அழிந்தபோது, நீறு பூத்த நெருப்பு போன்று தன்னிடத்தில் கண்களுக்குத் தோன்றாதபடி லயிக்குமாறு செய்கிறான். மேலும் காரண நிலை, காரிய நிலை என்று வேறுபாடு இல்லாமல், தன்னைப் பற்றிக்கொண்டே அவை ஸ்வரூபம் மற்றும் ஸ்திதி ஆகியவற்றைப் பெறுவதால், இவனது உடைமை என்கிறார். உலகத்தில் உள்ள ஒவ்வொரு பொருளையும் தனித்தனியே கூறி, "இது அவன் உடைமை; இதனுடைய ஸ்வரூபம் அவனாலே" என்று கூற முயன்றால், உயிர்கள் பலவாக இருப்பதால் மிகவும் விரிந்துவிடும்; சுருக்கமாகக் கூறினால் அருமை தெரியாது. எனவே தேவர்கள் உட்பட இருக்கும் பொருள்களை நான்கு, மூன்று வகையாகச் (பெண்பால் 3, ஆண்பால் 3, பலவின்பால் 3, ஒன்றன்பால் 1, அழியக்கூடியவை 1, நன்மை தீமை - 1, காலபேதம் - 1; ஆக 7) சேர்த்து அவற்றின் ஸ்வரூபம் அவனுக்கு உரிமை என்கிறார்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருமாலை

(பகுதி - 47)

32. ஆர்த்து வண்டு அலம்பும் சோலை அணி திருவரங்கம் தன்னுள்
கார்த்திரள் அனைய மேனி கண்ணனே உன்னைக் காணும்
மார்க்கம் ஒன்று அறியமாட்டா மனிசரில் துரிசனாய
மூர்க்கனேன் வந்து நின்றேன் மூர்க்கனேன் மூர்க்கனேனே

பொருள் - வண்டுகள் ஓயாமல் ரீங்காரம் செய்தபடி உள்ள சோலைகளால் சூழப்பட்டதும், இந்த உலகிற்கே ஆபரணம் போன்று விளங்குவதும் ஆகிய திருவரங்கம் பெரியகோயிலில் நீர் கொண்ட மேகம் போன்று நிறத்தாலும் குணத்தாலும் ஒத்த திருமேனி கொண்ட பெரியபெருமானே! உன்னை அடைவதற்கான உபாயம் ஏதும் அறியாத மனிதர்களில் நான் முதன்மையாக உள்ளேன். உன்னுடைய ஆத்மாவை எனது என்று களவு செய்பவனாக உள்ளேன். பிடித்தவற்றை விடாத மூடனாக உள்ளேன். இப்படியாக உள்ள நான் எனது தாழ்மையை எண்ணிப் பாராமல் உன் முன்பாக வந்து நின்றேனே! எனது மூர்க்கத்தனம்தான் எத்தகையது!

அவதாரிகை - நம் பக்கல் விமுகரான ஸம்ஸாரிகளுக்குங்கூட ஆகாதபடி வர்த்தித்த நீர் நம்பக்கல் வந்தபடியென்னில்; ப்ரதிபந்நகாரிகளாயிருப்பார் செய்யுமவற்றுக்கு ஓர் அடைவுண்டோ? என் மெளர்க்யத்தாலே வந்தேன் என்கிறார்.

விளக்கம் - பெரியபெருமாள் ஆழ்வாரிடம், "நம்மிடம் ஈடுபடாமல் பலர் உள்ளனர். அவர்களுக்கும் நீவிர் ஆகாதவராக உள்ளீர். இப்படி உள்ளபோது, நம்மிடம் இப்போது எப்படி வந்தீர்?", என்றான். இதற்கு ஆழ்வார், "அழகியமணவாளா! மூர்க்கர்கள் தங்களுக்குத் தோன்றியபடி செய்வார்கள். இப்படி நான் உள்ளபோது, நான் உன்னிடம் வந்ததை ஆராய இயலுமோ? என்னுடைய மூர்க்கத்தனத்தால் வந்தேன்", என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ஆர்த்துவண்டலம்பும் சோலை) - திருச்சோலையில் மதுவைப் பாநம் பண்ணி இழிந்த வண்டுகளானவை, அபிநிவேசத்தாலே பரிச்சேதித்திழிய அறியாதே இழிந்து கழுத்தே கட்டளையாகப் பருகி, புக்க மது இருந்த இடத்திலிருக்க வொட்டாமையாலே ஆர்த்துக் கொள்ளாநிற்கும். முக்தர் பகவதநுபவஜநித ஹர்ஷத்துக்குப் போக்குவீடாக ஸாமகாநம் பண்ணுமாபோலே, ஒரு தேச விசேஷத்திலே பகவதநு பவத்தாலே முக்தருக்குப் பிறக்கும் விகாரம் திர்யக்குகளுக்கும் பிறக்கும்படியாயாய்த்து கோயிலின் யோக்யதை இருப்பது. காயந்தி கேசித் ப்ரணமந்தி கேசித் ந்ருத்யந்தி கேசித் என்று மதுவநமழித்த முதலிகள் ஹர்ஷத்துக்குப் போக்குவிட்டுப் பாடுவார், ஆடுவார், ஒருவரையொருவர் பொகடுவார் ஆனார்களிறே. இவர் தம்முடைய ஸத்தையுண் டாகைக்குக் கூப்பிடுகிறார். இவை ப்ரீதிக்குப் போக்குவீடாகக் கூப்பிடுகின்றன. (வண்டலம்பும் சோலை) - மதுபாநம் பண்ண இழிந்த வண்டுகள் மதுவின் மிகுதியாலே, ப்ரளயத்தில் அகப்பட்டு அலைகிற மார்க்கண்டேயனைப் போலேயும், கிண்ணகத்தில் அகப்பட்ட திருச்சோலைபோலேயும், அலையாநிற்குமாய்த்து. அலம்பல் - தளும்பல்.

விளக்கம் - (ஆர்த்துவண்டலம்பும் சோலை) - திருவரங்கத்தில் உள்ள சோலைகளில் அமர்ந்து மதுவைப் பருக வேண்டும் என்று வரும் வண்டுகள், மதுவைப் பருகவேண்டும் என்ற ஆர்வம் காரணமாக, அளவுடன் பருகவேண்டும் என்று உணராமல், கழுத்துமுட்ட மதுவைப் பருகுகின்றன. இதன் காரணமாக ஓர் இடத்தில் இருக்க இயலாமல் ரீங்காரம் செய்தபடி அங்கும் இங்கும் பறந்தபடி உள்ளன. பரமபதத்தில் உள்ள எம்பெருமானைக் காணும் முக்தர்கள் தங்களுக்கு உண்டான பேரானந்தம் காரணமாக ஸாமகானம் செய்வது போன்று இந்த வண்டுகளின் செய்கை உள்ளது. பரமபதம் அளவிற்குச் சென்று முக்தர்களுக்குக் கிட்டும் ஆனந்தம் என்பது, அற்பவிலங்குகளுக்கும் இங்கேயே கிட்டும்படியாக பெரியகோயிலின் இனிமை உள்ளது. இராமாயணம் சுந்தரகாண்டம் - காயந்தி கேசித் ப்ரணமந்தி கேசித் ந்ருத்யந்தி கேசித் - சில வானரர்கள் பாடுகிறார்கள், சிலர் வணங்கியபடி உள்ளனர், சிலர் ஆடுகிறார்கள் - என்று கூறும்படியாக மதுவனத்தை அழித்த வானர வீரர்களில் சிலர் ஆனந்தம் காரணமாக பாடுவார்கள், ஆடுவார்கள், ஒருவரை ஒருவர் சுமந்தபடி ஓடுவார்கள். இந்த வானர வீரர்கள் அடைந்த ஆனந்தத்தை இங்குள்ள வண்டுகள் பெற்றன. ஆழ்வார் அரங்கனை அழைப்பது தன்னுடைய இருப்பை நிலைநிறுத்த ஆகும், வண்டுகள் அரங்கனை அழைப்பது ஆனந்தம் காரணமாக ஆகும். (வண்டலம்பும் சோலை) - ப்ரளய காலத்தில் அகப்பட்டுக் கொண்ட மார்க்கண்டேய மஹரிஷி போன்றும், ஆற்றின் வெள்ளத்தில் அகப்பட்ட திருச்சோலை போன்றும் மதுவைப் பருகின வண்டுகள் மதுவின் மிகுதியால் அலைகின்றன.

வ்யாக்யானம் - (அணிதிருவரங்கம் தன்னுள்) - ஸம்ஸாரத்துக்கு ஆபரணம் போலேயாய்த்து கோயிலிருப்பது. லீலாவிபூதிக்கு நாயகனொருவனு ண்டேயாகிலும் கோயிலிலே வந்து ஸந்நிஹிதனல்லாதபோது தாலிகட்டாத ஸ்தரீகள் போலேயாய்த்து லீலாவிபூதி இருப்பது. (சோலையணி திருவரங்கம்) - சோலையை ஆபரணமாகவுடைய கோயிலென்னவுமாம். (கார்த்திரள் அனைய மேனி) - மது வெள்ளத்தைக் கண்டு கடலென்று பருகி, நெகிழ்ந்து போகமாட்டாதே அவை உள்ளே புகுந்து சாய்ந்தாற் போலேயாய்த்து பெரியபெருமாள் கண்வளர்ந்தருளுகிறபடி. வடிவின் கறுப்பாலும், குளிர்த்தியாலும், பரோபகாரமே ஸ்வபாவமாயிருக்கையாலும், தனக்கென்ன ஒன்றுவையாமையாலும் மேகத்தை ஒருவகைக்குப் போலியாகச் சொல்லும்படியாய்த்து வடிவிருப்பது. "தொக்க மேகப்பல்குழாங்கள்" என்று வடிவுக்கு ஸ்மாரகமாக மேக ஸமுஹங்களைச் சொல்லக் கடவதிறே. (கண்ணனே) - மேகத்திற்காட்டில் வ்யாவ்ருத்தி சொல்லுகிறது. கடக்க நின்று ஜலத்தை உபகரிக்குமதிறே மேகம், ஸஜாதீயனாய் வந்து கிட்டித் தன்னையாய்த்து உபகரிப்பது. பெரியபெருமாளைக் கண்டால் யசோதைப் பிராட்டி வைத்த வெண்ணையைக் களவுகண்டு அமுது செய்து மூலையடியே திரிந்து வளர்ந்த செருக்குத் தோற்றியாய்த்திருப்பது. கொண்டல் வண்ணனைக் கோவலனாய் வெண்ணெயுண்ட வாயன் என்னக்கடவதிறே.

விளக்கம் - (அணிதிருவரங்கம் தன்னுள்) - ஸம்ஸார உலகிற்கு ஆபரணம் போன்று திருவரங்கம் பெரியகோயில் உள்ளது. இந்த உலகிற்கு நாயகனாக எம்பெருமான் உள்ளபோதிலும், அவன் திருவரங்கம் பெரியகோயிலில் வந்து, அனைவருக்கும் அருகில் உள்ளவனாக இல்லையென்றால், இந்த உலகம் தாலி கட்டாத பெண்கள் போன்று உள்ளது. (சோலையணி திருவரங்கம்) - சோலையை ஆபரணமாகக் கொண்ட திருவரங்கம் என்றும் கூறலாம். (கார்த்திரள் அனைய மேனி) - பெரியபெருமாளின் சயனத் திருமேனி எப்படி உள்ளது என்றால், சோலைகளில் உள்ள மதுவைக் கண்ட மேகங்கள், "இவை கடல் போலும்", என்று எண்ணி பெரியகோயிலுக்கு வந்து, கழுத்துமுட்ட மதுவைப் பருகிவிட்டு, மேலே செல்ல இயலாமல் கோயிலின் உள்ளேயே கிடந்தனவோ என்று கூறும்படியாக உள்ளது. கறுமையான நிறத்தாலும், குளிர்ச்சியாலும், ப்ரதிபலன் எதிர்பாராமல் உதவுகின்ற தன்மையாலும், தனக்கென்று ஏதும் வைத்துக் கொள்ளாத காரணத்தாலும் மேகக்கூட்டங்கள் ஓரளவு பெரியபெருமாளின் திருமேனிக்கு ஒப்புமை கூறலாம்படி உள்ளன. திருவாய்மொழியில் (8-5-8) - தொக்க மேகப்பல்குழாங்கள் - என்று மேகங்களைக் கண்டால் இவனது திருமேனியின் நிறம் நினைவில் தோன்றுவதாக ஆழ்வார் அருளியது காண்க. (கண்ணனே) - மேகத்தைக் காட்டிலும் பெரியபெருமாளுக்கு உள்ள மேன்மை கூறப்பட்டது. மிகவும் எட்டாத உயரத்தில் நின்றபடி மட்டுமே உதவுவது மேகம் ஆகும். ஆனால் தாழ்ந்தவர்களுடன் பிறந்து, அவர்கள் அருகில் நின்று, தன்னையே அளிப்பது பெரியபெருமாள் மட்டுமே.

பெரியபெருமாளைக் காணும்போது, யசோதை வைத்திருந்த வெண்ணெயைக் களவு செய்து, உண்டு, எங்கும் சுற்றித் திரிந்த செருக்கைக் காணலாம். இதனை அமலனாதிபிரானில் (10) - கொண்டல் வண்ணனைக் கோவலனாய் வெண்ணெயுண்ட வாயன் - என்றார் அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - (உன்னைக் காணும் மார்க்கமொன்றறியமாட்டா) - உன்னைப் பெறுகைக்குறுப்பாக நீ உபதேசித்து வைத்த மார்க்கமுண்டு - வழி, அதாகிறது உபாயம். அவையாகிறன கர்மயோகம், தத்ஸாத்யமான ஜ்ஞாநயோகம், உபயஸாத்யமான பக்தியோகம், அவதாரரஹஸ்யம், புருஷோத்தமவியை, அநுக்தமான திருநாம ஸங்கீர்த்தனம், புண்யக்ஷேத்ரவாஸம் இப்படி சேதநபேதத்தோபாதி போருமிறே உபாயபேதமும். இவற்றிலே ஒன்றை அநுஷ்டிக்க மாட்டாமையென்றிக்கே அறியவும் மாட்டாதவனாய்த்து. (மனிசரில்) - அறிவுக்கு அடைவில்லாத திர்யக்யோநியாய் இழக்கவுமாமிறே. அறிகைக்கு யோக்யமான மநுஷ்ய ஜந்மத்தைப் பெற்றுவைத்திறே இழக்கிறது. (துரிசனாய) - அவர்கள் தாங்கள் நித்யஸூரிகள் கோடியிலேயாம்படி அவர்களுக்கு த்யாஜ்யனான க்ருத்ரிமன், திர்யக்ஜந்மமாய் அயோக்யனென்று ஆறியிருக்கிறேனல்லேன், மநுஷ்ய ஜந்மத்தாலுள்ள ப்ரயோஜநம் பெற்றிலேன். மாநுஷ்யம் ப்ராப்ய. உபயவிலக்ஷணனானேன் என்கிறார். துரிசு - களவு.

விளக்கம் - (உன்னைக் காணும் மார்க்கமொன்றறியமாட்டா) - உன்னை நாங்கள் அடைவதற்காக நீ கீதையில் உபதேசித்த மார்க்கங்கள் பல உண்டு. அவையாவன - கர்மயோகம், கர்மயோகம் மூலம் உண்டாகும் ஞானயோகம், கர்மயோகம் மற்றும் ஞானயோகம் மூலம் உண்டாகும் பக்தியோகம், உனது திருஅவதார ரஹஸ்யம், புருஷோத்தம வியை, மற்ற சாஸ்த்ரங்களில் புகழப்படும் திருநாம ஸங்கீர்த்தனம், திவ்யதேசத்தில் வசித்தல் - போன்ற பலவும் உண்டு. இப்படியாக சேதனர்கள் கரை ஏறுவதற்கு அவரவர்களுக்கு ஏற்றபடி பல உபாயங்கள் உள்ளன. ஆனால் இவற்றில் ஒன்றைக் கூட நான் பின்பற்றவில்லை. அவற்றைப் பற்றி நான் அறியவும் இல்லை. (மனிசரில்) - நான் விலங்காகப் பிறந்திருந்தால் இவற்றை அறியாமல் உள்ளதற்குக் காரணம் கூறலாம். ஆனால் இவற்றைப் பற்றிய ஞானம் அடைவதற்கு ஏற்ற மனிதனாகப் பிறந்தபோதிலும் அல்லவோ நான் இவற்றை அறியவில்லை? (துரிசனாய) - என்னுடன் ஒப்பு நோக்கினால் சாதாரண மனிதர்கள் கூட நித்யசூரிகளே ஆவர் என்று கூறலாம்படி அவர்களாலும் கைவிடுவதற்கு ஏற்ற கள்வன் நான். விலங்காகப் பிறவி எடுத்திருந்தால் அறிந்து கொள்ளும் தகுதி இல்லை என்று ஆறுதல் அடையலாம்; ஆனால் மனிதனாகப் பிறவி எடுத்துள்ளபோது அல்லவோ அதன் பயனை அடையாமல் உள்ளேன்?

வ்யாக்யானம் - இப்படியிருக்கிற நீர் என்பக்கல் வருவானென்னென்னில் (மூர்க்கனேன் வந்து நின்றேன்) - என் தண்மை பாராதே மூர்க்கனாகையாலே வந்துகொடு நின்றேன். என் தண்மையுமறிந்து உன் வைலக்ஷண்யத்தையுமறிந்துவைத்து அயோக்யன் என்று அகலவிறே அடுப்பது. அத்தைச் செய்யாதே வந்து கொடுநின்றேன். தண்ணீர் குடிக்கிற ஊற்றிலே நஞ்சையிடுவாரைப்போலே, விலக்ஷணபோக்யமான விஷயத்தைக் கிட்டி அழித்தேனென்கிறார்.

விளக்கம் - பெரியபெருமாள் ஆழ்வாரிடம், "நீவிர் இப்படிப்பட்டவர் என்றால் என்னிடம் ஏன் வரவேண்டும்?", என்றான். இதற்கு ஆழ்வார் பதில் அளிக்கிறார். (மூர்க்கனேன் வந்து நின்றேன்) - என்னுடைய தாழ்வு எத்தகையது என்பதை நான் அறியாதவன் என்பதால் உன் முன்பாக வந்து நின்றேன். என்னுடைய தாழ்ச்சி, உன்னுடைய மேன்மை ஆகிய இரண்டையும் நான் அறிந்து கொண்டு, உன்னை அணுகும் தகுதி கொண்டவன் அல்லேன் என்று உணர்ந்து கொண்டு உன்னைவிட்டு அகன்று செல்வது அல்லவோ உகந்தது? அதனைச் செய்யாமல் உன்னிடம் துணிவுடன் வந்தேன். ஊரில் உள்ள குடிநீர் நிலையில் விஷத்தைக் கலப்பது போன்று, நல்லவர்களுக்கு இனிமை அளிக்கும் விஷயமாக உள்ள உன்னை அண்டினேன்.

வ்யாக்யானம் - கண்ணன் என்றது அங்குத்தைக்கு ஆகாதாரில்லையிறே. அத்தையே பற்றி வந்து நின்றேன். (மூர்க்கனேன் மூர்க்கனேனே) - இதொரு மௌர்க்யமே என்கிறார். வீபஸையால் இரண்டு தலையும் அநுஸந்தித்து அத்தலைக்கு வந்த அவத்யத்தைப் பார்த்தும், தம்முடைய தண்மையைப் பார்த்தும் அருளிச்செய்கிறார்.

விளக்கம் - "கண்ணன்" என்று கூறுவதன் மூலம் அவனுக்கு ஆகாதவர்கள் என யாரும் இல்லை என்பது வெளிப்படுகிறது. (மூர்க்கனேன் மூர்க்கனேனே) - இது அறிவின்மை என்கிறார். அல்லது, தான் பெரியபெருமானிடம் சென்றதால் அவனுக்கு உண்டான தீங்கையும், தன்னுடைய தாழ்வையும் பார்த்து இருமுறை "மூர்க்கனேன்" என்றார்.

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்